Κυριακή ΙΕ΄ Λουκᾶ – Τοῦ Ζακχαίου (Λουκ. ιθ΄ 1-10)
21 Ἰανουαρίου 2007

Ὁ Ζακχαῖος τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου μὲ τὴ στάση του ἀποκάλυψε μιὰ βασικὴ ἀλήθεια. Πὼς εἶναι μεγάλη ἐντροπὴ γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ νὰ ἁμαρτάνουμε προσβάλλοντας τὸ ὄνομά Του καὶ μεγάλη εὐτυχία νὰ κοινωνοῦμε μὲ τὸν Χριστό.

Γι᾽ αὐτὸ ὁ ἴδιος ὁ Ζακχαῖος «δὲ φοβήθηκε τοὺς ἀνθρώπους νὰ μὴν γελάσουν μαζί του· δὲν λογάριασε τὴν ἡλικία του καὶ τὴν θέση του, μόνο ἔτρεξε κι ἀνέβηκε στὸ δέντρο». Γιατὶ εἶχε μιὰ καὶ μοναδικὴ ἐπιθυμία, νὰ δεῖ τὸν Χριστὸ καὶ νὰ κοινωνήσει μαζί Του».

Ἔτσι, ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ δὲν πέρασε ἀπαρατήρητη ἀπ᾽ αὐτόν. Ἀπεναντίας, γίνηκε ἡ αἰτία γιὰ ἔμπρακτη μετάνοια. Σὲ ἀντίθεση μὲ ἐμᾶς τοὺς ἁμαρτωλούς, ὁ Χριστὸς περνάει δίπλα μας καὶ μένει ἀπαρατήρητος. Δὲν Τὸν προσέχουμε, μήτε τοῦ ζητοῦμε νὰ μείνει μαζί μας. Τὸν ἀφήνουμε νὰ προσπεράσει γιατὶ ντρεπόμαστε νὰ Τοῦ ποῦμε πὼς εἴμαστε ἁμαρτωλοὶ καὶ νὰ τοῦ ζητήσουμε συγχώρηση.

Γιατὶ πολλοὶ εἶναι ποὺ ντρέπονται νὰ μετανοήσουν καὶ δὲν ντρέπονται νὰ ἁμαρτάνουν. Ντρέπονται καὶ φοβοῦνται τοὺς ἀνθρώπους μὴν τοὺς ποῦν πὼς εἶναι μὲ τὸν Χριστὸ καὶ δὲν ντρέπονται καὶ δὲν φοβοῦνται ποὺ εἶναι μὲ τὸ διάβολο.

Καὶ ντρέπονται νὰ πᾶνε στὴν Ἐκκλησία, νὰ ἐξομολογηθοῦν, νὰ κοινωνήσουν καὶ τὸ πιὸ ἁπλό, νὰ κάνουν τὸ σταυρό τους. Τί θὰ πεῖ ὁ κόσμος! Πῶς θὰ μᾶς κρίνουν οἱ ἄλλοι; Μὴ δείξουμε πὼς δὲν εἴμαστε «σύγχρονοι», δὲν ἀκολουθοῦμε τὸν καιρό μας!

Ἔτσι, κανονίζουμε τὸ βίο μας, τὴν πορεία μας, σύμφωνα μὲ τὴν κρίση τοῦ κόσμου. Καὶ τὸ πιὸ σπουδαῖο καὶ ἀνυσηχητικό, χάνουμε ἢ δὲν ἐπιδιώκουμε τὴ σωτηρία μας γιὰ χάρη τοῦ κόσμου. Εἴμαστε ἕρμαιοι στὴν κριτικὴ τῶν ἄλλων καὶ ἀφήνουμε τὴ ζωὴ καὶ τὴ σωτηρία μας σὲ χέρια ἀκατάλληλα, ἀνάξια καὶ ἐπικίνδυνα.

Ὁ Ζακχαῖος ὅμως μᾶς δίνει ἕνα γερὸ μάθημα. Ποιὸ εἶναι αὐτό; Μὰ τὸ νὰ ἀγνοοῦμε αὐτοὺς ποὺ μᾶς βάζουν ἐμπόδια καὶ μᾶς δημιουργοῦν δυσκολίες. Ἐπειδὴ τὸ θέμα τῆς δικῆς μας σωτηρίας εἶναι προσωπικὸ καὶ μοναδικό.
Καὶ ὅπως αὐτὸς βρῆκε τρόπο νὰ ξεπεράσει τὶς δυσκολίες καὶ νὰ ὑπερνικήσει τὰ ἐμπόδια, μὲ τὸν αὐτὸ τρόπο καὶ ἐμεῖς μποροῦμε νὰ πορευτοῦμε. Ἂς μὴν ἰσχυριστοῦμε λοιπὸν πὼς ἔχουμε ἐμπόδια ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά μας, τὴν κοινωνικὴ

θέση, τὴν ἡλικία, τὶς διάφορες καταστάσεις, τὴν κοινὴ γνώμη. Τίποτε ἀπ᾽ ὅλα αὐτά! Τὰ βάζουμε στὴν ἄκρη. Γιατὶ τὸ θέμα τῆς σωτηρίας εἶναι τεράστιο καὶ καθοριστικό.

Κάνοντας λοιπὸν αὐτὸ τὸ πρῶτο καὶ οὐσιαστικὸ βῆμα, προχωροῦμε στὸ δεύτερο, ποὺ εἶναι νὰ βροῦμε τοὺς συνανθρώπους μας καὶ νὰ μονιάσουμε μαζί. Γιατὶ ἡ κοινωνία μὲ τὸν Χριστό, σημαίνει καὶ κοινωνία μὲ τὸν πλησίον, ἀφοῦ τὸ ἕνα ὑπάρχει μέσα στὸ ἄλλο.

Γι᾽ αὐτὸ μὴν ποῦμε πὼς τἄχατες τὰ ἔχουμε καλὰ μὲ τὸ Θεό, μὰ δὲν τὰ ἔχουμε καλὰ μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Λέμε ψέμματα, ὅπως τονίζει καὶ ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης. Εἶναι δυνατὸ νὰ λέμε πὼς ἀγαπᾶμε τὸ Θεό, ποὺ δὲν τὸν βλέπουμε καὶ δὲν ἀγαπᾶμε τοὺς συνανθρώπους μας, ποὺ καθημερινὰ τοὺς βλέπουμε μπροστά μας;

Καὶ πάλι, ὅποιος δὲν ξέρει τὸ Θεό, μήτε τὸν ἄνθρωπο γνωρίζει κι ὅποιος δὲν συναντήθηκε μέσα του μὲ τὸ Θεό, μήτε καὶ τοὺς ἀνθρώπους συναντάει γύρω του...».

Μέσα σ᾽ αὐτὴ τὴν κοινωνία τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, δὲν μποροῦμε νὰ λειτουργήσουμε διαφορετικά. Εἰδεμὴ διασπᾶμε τὴν ἑνότητά της καὶ τὴν κοινωνία μὲ τὸ Χριστό.

Καὶ διασπᾶμε αὐτὴ τὴν ἑνότητα, ὅταν διαπράττουμε ἄδικες καὶ ἁμαρτωλὲς πράξεις. Τότε βεβαίως πρέπει νὰ ντρεπόμαστε γιατὶ ἀλλοιώνουμε τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ φοβόμαστε γιὰ τὴ δίκαιη κρίση Του.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἂν εἶναι νὰ ντρεπόμαστε γιὰ κάτι, αὐτὸ εἶναι ἡ δική μας ζωὴ ποὺ εἶναι ἀντίθετη πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἂν εἶναι νὰ φοβόμαστε, αὐτὸ εἶναι ἡ ἄδικη καὶ ἁμαρτωλὴ τακτική μας.

Τὸ ἐρώτημα ποὺ μπαίνει, εἶναι ἂν ἐμεῖς ἐπιθυμοῦμε τὴν ἀλλαγὴ; Ἀναζητοῦμε τὸν τρόπο γιὰ τὴ σωτηρία μας; Προσπαθοῦμε νὰ βροῦμε καὶ νὰ κοινωνήσουμε μὲ τὸν Χριστό;

Γιατὶ ὁ Χριστὸς ἦλθε γιὰ νὰ βρεῖ καὶ νὰ διασώσει τοὺς ἁμαρτωλούς. Ὅλους. Καὶ βεβαίως καὶ ἐμᾶς! Καὶ βρίσκει ἐκείνους ποὺ προσπαθοῦν νὰ τὸν συναντήσουν· ποὺ τὸν ἀναζητοῦν. Προσπαθεῖ νὰ διασώσει ἐκείνους ποὺ ἐπιθυμοῦν ὄχι μόνο νὰ ἔχουν μαζί Του μιὰ συνάντηση τυπικὴ καὶ συμβατική, μὰ ἐκείνους ποὺ πῆραν τὴν ἀπόφαση ν᾽ ἀλλάξουν καὶ ν᾽ ἀναγεννηθοῦν, ὅπως τότε ὁ Ζακχαῖος.

Ἐκείνους ποὺ λένε ἀφήνω πίσω τὸν παλαιὸ ἄνθρωπο τῆς φθορᾶς καὶ τῆς πτώσεως

καὶ παίρνω τὸν καινούργιο τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἀφθαρσίας.

Ἀρχιμ. Ν.Π.